

عنوان مقاله:

عطار و مولوی در شعر عبدالوهاب البیاتی

محل انتشار:

سومین همایش بین المللی زبان و ادبیات فارسی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

مجتبی محمدی مزرعه شاهی - عضو هیئت علمی دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم

بهمن هادیلو - عضو هیئت علمی دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم

مهناز کریمی مزرعه شاه - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور اردکان

خلاصه مقاله:

میان ایرانیان و عرب ها از دیرباز رابطه ای متقابل وجود داشته است. این رابطه ای طولانی وارد عرصه ی فرهنگی و ادبی نیز شده است، به گونه ای که بسیاری از ادیبان پارسی گونه از فرهنگ و ادبیات عرب تاثیر پذیرفته اند و ادبای عرب نیز از فرهنگ و ادب پارسی متاثر شده اند. در این میان رابطه ی فرهنگی و ادبی میان ایران و عراق بیشتر به چشم می خورد، زیرا عراق از نزدیک ترین کشورهای عربی به ایران است و نه تنها از لحاظ جغرافیایی بلکه از لحاظ فکری و فرهنگی نیز می توان شباهت هایی را میان این دو کشور یافت. این رابطه در دوره ی معاصر نیز داشته اند و این توجه و تاثیرپذیری را در اشعار خود به خوبی منعکس نموده اند. حتی برخی از این شاعران به ایران سفر کرده اند. و با مشاهده ی طبیعت ایران به توصیف آن در اشعار خود پرداخته اند و برخی نیز همچون عبدالوهاب البیاتی توجه ویژه ای به شاعران بزرگ ایران مانند عطار و مولوی داشته اند. عبدالوهاب البیاتی بیشتر از عطار و مولوی به عنوان نقاب در اشعار خود استفاده کرده است. در این مقاله به تاثیرپذیری عبدالوهاب البیاتی از عطار و مولوی پرداخته می شود.

کلمات کلیدی:

عطار، مولوی، شعر معاصر عراق، عبدالوهاب البیاتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1001075>

